

Arrest

nr. 164 872 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat M. HODY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2008 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 11 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 45 290 van 23 juni 2010 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 15 juli 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad, dat bij arrest nr. 49 513 van 14 oktober 2010 wordt verworpen.

Op 29 september 2010 wordt de aanvraag van 15 juli 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 12 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 7 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder rolnummer 85 300.

Op 30 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 15 juli 2010 ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor B. M. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 29.05.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Derhalve is de aanvraag ongegrond.”

Op 30 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 juni 2013. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder rolnummer 131 356.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/4 en artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel “*volgens de welke de administratieve overheid gehouden is te beslissen na kennis genomen te hebben van allen elementen van de zaak*” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen in de synthesememorie:

“In overweging dat in zijn nota met opmerkingen, de Belgische Staat wenst te beweren dat de verschillende argumenten die door verzoekende partij aangehaald werden onontvankelijk zijn, of ten

minste voor een deel ongegrond en voor een deel ontvankelijk en gedeeltelijk ongegrond voor een ander deel;

Dat mijn verzoekster wenst deze bewijsvoering te betwisten;

Dat inderdaad, ten eerste, mijn verzoekster niet alleen maar wenst te onderlijnen dat het medisch advies een gebrek aan objectiviteit vertoont;

Dat ze het feit naar voor brengt dat ze regelmatig gevolgd wordt door een arts-psychiater en door een psycholoog, beiden op de hoogte van haar fysische en psychische toestand

Dat dit absoluut niet in het geval is van de dokter die in deze zaak een advies gegeven heeft;

Dat verzoekster getoond heeft dat Rusland niet over een voldoende gezondheidssysteem beschikt om een correct gevolg te kunnen geven aan haar medische toestand;

Que c'est élément est incontestable et qu'il y a donc un risque manifeste de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales ;

Dat dit feit onbetwistbaar is en dat er dus werkelijk een risico bestaat van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens en van de Fundamentele Vrijheden;

Dat verzoekster dit argument handhaaft;

Dat ze ook het feit de nadruk legt op het feit dat haar werkelijke situatie niet genoeg in overweging genomen werd, ten opzichte van het geheel van de feiten die in haar beroep aangehaald werden;

Dat mijn verzoekster ook opnieuw beweert, dat er schending was van de beschikkingen van de middelen, element dat de vernietiging van de bestreden acte rechtvaardigt;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. In de motivering wordt verwezen naar het medisch advies van 29 mei 2013 dat integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. In het medisch advies dat ter kennis is gebracht aan verzoekster, concludeert de arts-adviseur dat er geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekster verbleef. Vanuit medisch standpunt is er derhalve geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De motivering stelt verzoekster in staat te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet wordt niet aangenomen.

Verzoekster betoogt dat het medisch advies niet objectief is en dat de arts-adviseur niet op de hoogte is van haar fysische en psychische toestand, in tegenstelling tot de behandelende arts-psychiater en psycholoog.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door de arts-adviseur. Uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet volgt ook dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij zijn aanvraag. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die werden voorgelegd door verzoekster. Zo verwijst de arts-adviseur naar de medische attesten van 15 juni 2010, van 7 juni 2011, van 8 mei 2012, van 23 augustus 2012 en van 7 mei 2013 van Dr. D. waaruit blijkt dat verzoekster psychotherapie en psychotropische medicatie krijgt. Verder heeft de arts-adviseur rekening gehouden met de attesten van 7 juni 2011, 3 mei 2012, 10 september 2012 en 14 mei 2013 van mevr. K.K, psychologe met een oplijsting van symptomen. Een medisch attest van 24 maart 2011 van Dr. D. en een attest van 22 mei 2013 van Dr. P. waarbij telkens geneesmiddelen werden voorgeschreven. Verzoekster betwist niet of toont niet aan dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met de door haar voorgelegde medische attesten. De arts-adviseur oordeelt op grond van de voorgelegde verslagen dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt om te reizen naar Rusland en dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekster toont niet aan dat het oordeel onredelijk is doordat de arts-adviseur zijn oordeel vormde op de door verzoekster voorgelegde medische stukken. Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet blijkt tevens dat de arts-adviseur, indien hij het nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken. De arts-adviseur is dit niet verplicht en kan op basis van de door verzoekster ingediende medische attesten een advies opstellen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij van oordeel was over voldoende informatie te beschikken om zich een duidelijk beeld te kunnen vormen van de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling. Hij heeft op wettige wijze zijn advies geformuleerd op basis van de stukken van het medisch dossier. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat verzoeksters kritiek beperkt is tot een loutere bewering zonder haar grief te verduidelijken met concrete elementen waarom zij meent dat het medisch advies aan objectiviteit zou ontbreken. Via een dergelijke summier uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met het medisch advies van de arts-attaché. Het feit dat zij het niet eens is, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij

verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekster brengt in het middel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan, zij verwijst zelfs niet naar officiële bronnen die een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM kunnen bevestigen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN